

lem kan jo sammenkalde Handskearbejderne i Danmark og spørge, hvad Betydning Toldbeskyttelsen har for dem, saa vil han først og fremmest faa at vide, at næsten hele Handskeindustrien er ødelagt her i Danmark; i Randers gik en Handskefabrikant, der beskæftigede ca. 200 Arbejdere, Konkurs paa Grund af, at han ikke kunde optage Kampen med de udenlandske daarlige Frembringelser, der kom ind. Tidligere udførtes der for ca. 1 Mill. Kr. Nu indføres der for det samme Beløb, og Handskeindustrien er ødelagt. — Det ærede Medlem (Christiansen), der selv er Snedker, ved godt, under hvilke Forhold Snedkerindustrien, og ikke mindst den finere, maa konkurrere, og jeg tvivler om, at han ikke ogsaa er vidende om, at det vistnok er med store Vanskeligheder, at de klare Situationen lige overfor det, der kommer færdigt ind i de forskellige Retninger. Nu har det ærede Medlems Meningsfæller i det andet Ting forlangt Nedsættelser og Fritagelse for en hel Række Varer, blandt andet Trævarer, Metalvarer, Manufakturvarer, Læder, Fodtøj, Træmasse o. s. v. Her foreligger et Andragende fra de danske Høvlere. Nu ved jeg jo godt, at der i dette høje Ting ikke bliver lagt saa meget Mærke til Andragender, men det ærede Medlem skal dog vide, at efter dette Forslag, som han tilraader det høje Ting at sluge raat, maa de danske Høvlere standse, og deres Arbejdere blive brødløse. Der er en Minusbeskyttelse fra 1,16 til 17,64 paa hver Vognladning, der indføres i høvlet, forarbejdet Stand fra Udlandet. Da vil det ærede Medlem ikke være saa stor paa det, som han er det i Dag, og sige, at vi kun tale i Arbejdsgivernes Interesse, naar vi sige, at Arbejderne skulle være forsigtige. Det lyder ikke godt, naar man siger: Gaa ud paa Strandvejen og se, at helt op til Helsingør ligger Tekstilfabrikanternes og Tobaksfabrikanternes Villaer. Jeg skulde med Glæde se, at det ærede Medlem ogsaa fik en Villa derude, men skulle vi gaa den Vej og overlade Udlandet at udføre det Arbejde, som vi ønske at bevare for de danske Arbejdere, faar han aldrig nogen Villa paa Strandvejen. Naar det ærede Medlem siger, at vor Kærlighed gaar ikke i samme Retning, saa kan det godt være, at han har Ret, hvis han mener i ensidig Retning. Men naar det gælder om Kærlighed til at skabe gode, sunde Livsbetingelser og Udviklingsmuligheder for danske Arbejdere og danske Arbejdsgivere, burde

det ærede Medlem gaa i samme Retning som jeg, nemlig sørge for, at vi fik en Beskyttelse, der ikke lod Fortjenesten gaa til Udlandet og udenlandske Arbejdere.

Det ærede Medlem kom ogsaa ind paa Lock-outer etc., det skal jeg ikke dvæle ved, Tiden er ikke dertil nu, men blot sige: Lad os kæmpe herhjemme med hinanden om at faa de Fordele og det Udbytte, som virkelig er til Stede, men lad os ikke kæmpe, naar der intet Udbytte er, og det vil det ærede Medlems Stilling til Toldspørgsmaalet i mangfoldige Tilfælde medføre.

Saa kun et Par Ord til den højtærede Minister. Han mente, at jeg var i Modstrid med en af mine Meningsfæller, idet jeg anerkendte hans Toldlovsforslag som meget moderat, men fra at anerkende, at der er Forbedringer, til at anerkende, at det er, som det skal være, er der en lang Vej. Den højtærede Minister siger, at han har fremsat dette Forslag, uagtet han staaar paa et frihandlerisk Standpunkt, og derfor siger jeg, at saa er han gaaet paa Akkord med sin Samvittighed, og det anerkender jeg. Derimod tror jeg ikke, han har Ret til at sige, at Danmarks Købstæder, Handelsstand, Haandværkerstand og de industridrivende ikke have kendt deres Besøgelsestid, at de kunne let komme for sent. Jeg tror, vi have kendt den ganske godt, og jeg tror heller ikke, vi skulle komme for sent. Endnu har ingen, hverken Finansminister eller Rigsdag, votet at ville tilintetgøre fuldstændig de Livsbetingelser, der have vist sig at være til Stede i de danske Købstæder under den nugældende Toldlov, hvor de ere voksende op til deres nuværende Betydning. Og det skal ogsaa nok i Fremtiden vise sig, at vi faa en Toldlov, der ikke helt ødelægger dem. Jeg tror, at derigennem vil den højtærede Minister faa Indtryk af, at vi have dog vist set rigtigt ved at holde os lidt retiré og ikke med fuld Musik som visse andre ere gaaede i frihandlerisk Retning, thi saa havde der vist ikke været noget Haab om, at vi nu kunde klare Situationen. At Landbruget ser mindre venligt til os for Øjeblikket, kan maaske have nogen Berettigelse, fordi det mener at kunne klare sig uden Beskyttelse. Det kan undertiden være lidt bedrøveligt at være Talsmand for Haandværk og Industri, naar man møder saa ringe Forstaaelse for disses Krav. Det ser ud, som om det næsten er en Forbrydelse at drive Haandværk og Industri i dette Land. I tidligere Tid indforskrev man industridrivende og Haand-